

Askonsdagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Askonsdagens liturgi föregicks av traditionell välsignelse av askan och tecknande (asktecknande) med den samma. Predikan bögs lågmäld och kortfattad.

Askonsdagen – Stora fastans inledande

Joel 2:12-19; 2 Petr. 1:2-11; Matt. 6:16-21; Ps. 57:2-4a

Man ser det man vill se och hör det man vill höra. Detta, taget från förra söndagens predikan, tål att upprepas. Det handlade då om att återfå synen; att lämna mörkret för ljuset, för att kunna växa och mogna. Den blinde tiggaren i Evangelietexten, återfick synen, prisade Gud och följde Jesus. Han fick ögats funktion tillbaka och han blev bönhörd då han ropade ”förbarma dig”!

Den som öppnar ögonen kommer att se. Man kommer att se – och inse – sådant som förut låg dolt och utanför synfältet. Men människan väljer att se det hon vill se och höra det hon vill höra. Människan väljer allt för ofta det som direkt triggar belöningscentrat. Som socker.

Men detta kan vi, som människor – om vi vill mogna och växa – inte nöja oss med. Gud vill mer med oss. Gud vill att vi blir fullkomliga; att vi blir Gudomliggjorda. Eller som det uttrycks i dagens Episteltext: ”för att ni i kraft av dem [Kristi löften] skall få del av gudomlig natur”¹.

Då vi öppnar våra ögon och i ödmjukhet ber för vår överlevnad, kommer vi att se och ta in – släppa in – ljuset. Och det vi tar in kommer också att påverka vad vi ger ut. Matar vi oss med mörker, kommer våra ord och handlingar att vara mörka. Släpper vi in ljus och sanning, blir det vi säger, gör och tänker ljusets och sanningens ord, handlingar och tankar.

Askonsdagens Evangelietext avslutas: Där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara². Och där ditt hjärta är, så kommer du att ge ut av dig själv. Det heter att av det hjärtat är full talar munnen gärna.

Vi har idag, med orden ”kom ihåg, o människa att du är stoft och till stoft skall du vända åter”, tecknats med aska. Detta skall påminna oss om vår egen förgänglighet.

Askans som välsignas och sedan läggs på våra huvuden, kommer från de palmkvistar som välsignades under föregående års Palmsöndagsliturgi.

Askans själva ursprung finns i Palmsöndagens Hosiannarop vid Jesu intåg i Jerusalem. Folket hyllade honom med palmkvistar i händerna, dock omedvetna om att anledningen till hans ankomst var att han skulle lida och dö för deras synder. Genom att vi idag använder aska från föregående års Palmsöndag, visar vi redan nu – i fastetidens inledning – att vi är medvetna om varför allt detta händer. Vi är medvetna om att det var våra synder – vår bortvändhet – som gjorde det nödvändigt för vår Herre att bli vår Frälsare och, så, genom sin död rädda oss från döden och möjliggöra för oss att bli gudalika.

¹ 2 Petr 1:2-11

² Matt 6:21

Askonsdagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

I bönen om askans välsignande, ber vi Allsmäktig Gud, Han som vill skona de botfärdiga, att askan skall välsignas och helgas till ett hälsorikt läkemedel för alla som i ödmjukhet åkallar Hans heliga namn och att de, vars samveten gör sig påminda och som erkänner sina fel och brister, skall erhålla kroppens helande och själens beskydd.

Fastetiden handlar om omvändelse. Och omvändelse handlar bland annat om, precis som bönen ger uttryck för, att se sin egen delaktighet i livet. Men också att se sin egen delaktighet i de fel och snedsteg som begås i världen.

Och den som väljer att se och hör det man själv vill se och höra, missar ibland att se sin egen delaktighet. Fastetiden erbjuder denna möjlighet. Därför är tiden fram till påsk en ljus tid, för den hjälper oss att se, inse och släppa in ljuset. Det är en tid som lär oss värdesätta livets skatter.

Systrar och bröder i Kristus: En välsignad och ljus fastetid!